

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150314048/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

»Han er et Menneske, som vil« svarede *Otto*. »Han er Landets første Embedsmand, og som saadan skyde vi ham den høieste Ærbødighed og Lydighed. Fødsel, og ikke Fortjeneste, giver ham den høie Post, han beklæder; han maa kun ville det Gode, kun udøve det Retfærdige; hans Pligter ere saa store, som Undersaatens.«

»Men vanskeligere, min Dreng!« sagde den Gamle. »Det er ingen Sag, at sidde i Krandsen som Blomst, og bryste sig der; det er værre, at være Haanden som fletter den. Traaden skal være baade stram og lind, den maa ikke skjære ind i Stilkene, maa heller ikke sidde for løs, saa falde de ogsaa fra. Ja, I unge Mennesker snakke, som I have Forstand til. Jo I ere kloge! akkurat ligesom Konen, der gjemte til Aftensmad en stegt Kylling; hun satte den, paa en Tintalierken, ind paa de brændende Gløder, og gik saa ud sine Ærinder, men, da hun kom hjem igjen, var Tallerkenen smeltet og Stegen laze i Asken. Hvor det er en klog Kat jeg har, sagde hun, den har spist Tallerkenen og lader Kyllingen ligge. See, I snakke ligedan og see Tingene fra samme fornuftige Side. Snak ikke efter de Andre derovre i Staden! frygt Gud og ær Kongen! med de to have vi ikke noget at raisonner! de gjøre det af sammen, de to! de Franske ere ligesom unge Russer, i det de have faaet *examen artium*, de troe at have slugt hele Verden! de slaae bag ud og gjøre Kommers! de Franske maae have en Napoleon, der kan give dem noget at bestille! gaac de paa egen Haand, saa gjøre de gale Streger!«

»Ja, lad os nu see hvorledes egentlig Avisefterretningerne lyde!« svarede *Otto*.

Dagen efter indtraf et stort Brev, det var fra *Vilhelm*.

»Min fortræffelige *Otto!*

Vi have alle drukket *Otto Thostrops* Skaal, jeg hævede Glasset og drak *Din*. Venskabsdissonansen *De* er opløst i et harmonisk *Du*, og selv har Du angivet Accorden. Alle tale om Dig hjemme; selv Kammerjurkerens Jomfru valgte forleden Dig og ikke sin Syæske til Gjenstand for Taler. Den Aften Du kjørte over den jydsk Hede, satte jeg mig til Klaveret og phantaserede for mine Sødskende hele din Reise. Kjørselen over Heden gav jeg dem ved et monotont Stykke paa tre Toner, der slet ikke lignede det, *Rousseau* har komponeret. Søstrene vare nær ved at fortvivle; men jeg sagde, det var ikke mere morsomt paa Heden. Imellem gjorde jeg et lille Løb, en Trille, det var Hede-